

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0173 van 30 oktober 2015
in de zaak 1011/0645/A/8/0716

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Konstantijn ROELANDT
kantoor houdende te 1040 Brussel, Galliërslaan 33
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katia BOUVE
kantoor houdende te 8420 De Haan, Mezenlaan 9
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 maart 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 6 januari 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] van 16 augustus 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een woning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de derde kamer werd toegewezen, werd op 23 maart 2015 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 5 mei 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Konstantijn ROELANDT die voor de verzoekende partijen verschijnt, is gehoord.

De verwerende partij en de tussenkommende partijen zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

■■■■ verzoeken met een aangetekende brief van 24 mei 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 7 juni 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkommende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de ■■■■ een aanvraag in voor het verbouwen van een woning.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, evenmin binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 24 juni 2010 tot en met 23 juli 2010 wordt gehouden, worden er twee bezwaarschriften ingediend, een door de verzoekende partijen gezamenlijk en een door de eerste verzoekende partij alleen.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 5 augustus 2010 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de ■■■ weigert op 16 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

De tussenkomende partijen tekenen tegen die beslissing op 30 september 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 december 2010 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 6 januari 2011 beslist de verwerende partij op diezelfde datum om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

1. Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling. Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht.

2. De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Gezien de aanvraag een uitbreiding van de bebouwde oppervlakte inhoudt zal er een vermindering van de infiltratiecapaciteit van de bodem plaatsvinden. In deze omstandigheden dient overgegaan te worden tot afkoppeling van het hemelwater, overeenkomstig de provinciale verordeningen. Op de plannen is een nieuwe hemelwaterput van 7500l voor recuperatie voorzien, de ingevulde aanstijpelingen bevinden zich bij de aanvraag. De aanvraag beantwoordt aan de geldende verordeningen omtrent het afkoppelen van dakoppervlaktes en verharde oppervlaktes. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

3. De aanvraag werd geweigerd uitsluitend om reden van hinderlijkheid bij de burens en dit naar aanleiding van een klacht van de rechterbuur (bekeken vanaf de straat). Momenteel is de situatie voor deze buur dat de achtergevel van het hoofdgebouw doorloopt op dezelfde bouwdiepte van 8.28m. Bij de aanvrager bevindt zich nog een kleine uitbouw op enige afstand van de gemene perceelsgrens en ertussen nog een kleine veranda die niet op de plannen is weergegeven. De gemene muur zal op de benedenverdieping tot 15m worden uitgebreid en op de verdieping tot 12m. Dit maakt dat er dus een aanzienlijke oppervlakte aan blinde gevel bijkomt van ca. 34m². Daarnaast zou er een brede dakkapel in het achterste dakvlak voorzien worden, tot op 1.16m vanaf de perceelsgrens.

Voor wat betreft deze rechtse buur zal de nieuwe achterbouw zich ten zuid-zuidwesten van de achtergevel van deze buur bevinden, waardoor er onvermijdelijk een vermindering van zowel licht- als zoninval zal optreden. Dit vooral ook in de veranda die niet op de plannen is weergegeven. De buur argumenteert hier dat dit een overmatige

hinder is die tot een sterke waardevermindering leidt.

Wat de waardevermindering betreft dient gesteld dat dit geen stedenbouwkundige aangelegenheid betreft. Het is niet omdat op een naburig perceel gedurende decennia niet alle bouw mogelijkheden uitgeput werden dat hieruit ook rechten op het behoud van die situatie voortvloeien. Hier is niet werkelijk sprake van het verminderen van de waarde van het pand, maar het opheffen van een tijdelijke comfortabele situatie met een positieve invloed op de waarde van het pand. Of de hinder die ontstaat van de huidige uitbreiding nog behoort tot de 'normaal te dragen hinder' binnen het woonweefsel dient verder te worden afgewogen.

4. Het is correct dat deze bouwdiepte op tuinniveau aanzienlijk groter is dan bij de linkse buur en dat er onvermijdelijk een lichtderving zal ontstaan. Hier staat tegenover dat de gevraagde bouwdiepte binnen de maxima valt die gebruikelijk gehanteerd worden in aaneengesloten gebouwenrijen.

In deze dient uitgegaan te worden van de toekomstige ordening van de hele gebouwenrij. Door een grotere bouwdiepte te voorzien als bij de aanpalende woning wordt een aanzet gegeven voor de toekomstige ordening van het bouwblok en wordt een gelijke ontwikkelingskans aan alle omliggende woningen geboden. Bij sommige woningen in dezelfde gebouwenrij werden ook al gelijkaardige bouwdieptes gerealiseerd.

Zolang de gevraagde dieptes en hoogtes binnen het normaal gangbare vallen, wordt de hinder die er de eerste tijd vanuit gaat voor de nog ondiepere aanpalende woningen gerekend tot de normaal te dragen hinder binnen een woongebied met aaneengesloten bebouwing. Slechts heel uitzonderlijk worden kleinere dieptes opgelegd wanneer er bv. op de aanpalende percelen geen mogelijkheid tot uitbreiding bestaat (beperkte perceelsdiepte, beschermde gebouwen...). Hier beschikt de buur over een gelijke mogelijkheid tot uitbreiding en is er geen enkele ruimtelijke factor die noopt tot het verkleinen van deze bouwdiepte. Integendeel is het wenselijk dat deze buur op termijn ook deze kansen bewaart. Het beperken van de bouwdiepte hier zou onrechtstreeks ook op het buurperceel een uitbouw verhinderen tot een woning die aan een normaal hedendaags wooncomfort voldoet. Na verbouwing wordt nog steeds een bescheiden woning behouden, terwijl de bestaande woningen door hun beperkte volume niet meer beantwoorden aan wat vandaag als een minimaal comfort wordt ervaren. De reden tot weigering van het college kan dan ook niet worden bijgetreden.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de gevraagde bouwdiepte van 15m op de benedenverdieping en 12m op de verdieping beantwoordt aan de gangbaar gehanteerde regels voor de bouwdieptes;*
- de hinder die uitgaat van deze bouwdiepte en hoogte behoort tot de normaal te dragen hinder binnen dit woonweefsel;*
- de gevraagde bouwdiepte geeft een aanzet voor de toekomstige ordening van het bouwblok, waarbij voor de buuren dezelfde bouw mogelijkheden worden gecreëerd. Deze mogelijkheden worden niet gehinderd door het feit dat de woonruimtes bij de aanpalende woningen op straatniveau werden voorzien;*
- het ontwerp voldoet voor het overige volledig aan de planologische en ruimtelijke vereisten voor de plaats.*

...

Dat is de bestreden beslissing.

Op 16 januari 2014 geeft de verwerende partij aan de tussenkomende partijen een stedenbouwkundige vergunning af voor het regulariseren van een gemene muur.

De verzoekende partijen vorderen bij de Raad ook de vernietiging van laatstgenoemde vergunningsbeslissing van 16 januari 2014. Dit beroep is bij de Raad onder rolnummer [REDACTED] gekend.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

Standpunt van de partijen

1.

In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing niet aan hen werd betekend, en dat het recht van beroep bij de Raad en de daaraan verbonden beroepsmodaliteiten hen niet werden meegedeeld, zodat de termijn van beroep geen aanvang heeft genomen.

De verzoekende partijen steunen hun betoog op artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur dat verplicht om bij de kennisgeving van een beslissing of administratieve handeling met individuele strekking die rechtsgevolgen beoogt te hebben voor een of meer bestuurden of voor een ander bestuur, de mogelijkheid van beroep en de te eerbiedigen beroepsmodaliteiten te vermelden. De sanctie daarop is dat de termijn voor het instellen van beroep geen aanvang neemt. De verzoekende partijen stellen dat hen geen bekendmaking van de bestreden beslissing bekend is die aan de vereisten van genoemd artikel 35 voldoet. De door artikel 4.8.16, §2, 1° VCRO voorgeschreven aanplakking van een vergunning die niet tot mededeling van de beroepsmodaliteiten verplicht, is naar hun oordeel discriminatoir en dus ongrondwettig. Belanghebbenden aan wie de vergunningsbeslissing individueel moet worden aangezegd, weten onmiddellijk bij wie en volgens welke modaliteiten zij beroep kunnen instellen, daar waar belanghebbenden die op de aanplakking zijn aangewezen van die essentiële informatie verstoken blijven. Voor dat onderscheid bestaat er volgens de verzoekende partijen geen redelijke en objectieve verantwoording. Bovendien wordt daardoor een redelijke en adequate toegang tot de rechter belemmerd. De verzoekende partijen vorderen dat zo nodig ter zake een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt gesteld.

2.

De verwerende partij betwist de tijdigheid van het beroep:

“ ...

Op 26 januari 2011 werd de bestreden beslissing van 6 januari 2011 aan de heer en [REDACTED] betekend, en op 30 januari 2011 werd de bestreden beslissing op de bouwplaats aangeplakt (zie attest van aanplakking, deel I, stuk 5).

Verzoekende partijen dienden echter pas op 8 maart 2011 hun verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De beroepstermijn van 30 kalenderdagen werd m.a.w. overschreden.

Immers, het beroep diende uiterlijk op 1 maart 2011 te worden ingediend, zijnde 30

kalenderdagen na de dag van de aanplakking van het besluit op 30 januari 2011 (artikel 4.8.16, §2 VCRO).

Het verzoekschrift tot nietigverklaring dient dan ook als onontvankelijk, wegens laattijdigheid, te worden afgewezen.

Verzoekende partijen werpen thans in hun verzoekschrift echter wel op dat de beroepstermijn voor hen nog geen aanvang zou hebben genomen, vermits zij niet persoonlijk in kennis gesteld geweest zijn van de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van een dergelijk beroep.

Deze argumentatie kan echter niet worden gevolgd.

Op het bekendmakingsbericht dat aan de woning [REDACTED] op 30 januari 2011 werd aangeplakt, werd immers uitdrukkelijk de beroepsmogelijkheid en de modaliteiten van dit beroep meegedeeld (zie deel I, stuk 3).

Zo stond in dit bericht immers uitdrukkelijk het volgende vermeld:

"Tegen deze beslissing kan beroep ingesteld worden bij wijze van verzoekschrift bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, Ellips-gebouw, Koning Albert II-laan 35 bus 81, 1030 Brussel."

Onmogelijk kan er thans dan ook aangenomen worden dat de beroepstermijn van verzoekende partijen geen aanvang zou hebben genomen vanaf de dag na de aanplakking.

Evenmin kan worden aangenomen dat artikel 4.8.16, §2 VCRO, waarin is voorzien dat de beroepstermijn voor derden / belanghebbenden de dag na deze van de aanplakking ingaat, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden en bijgevolg ongrondwettelijk zou zijn.

In dit kader heeft het Grondwettelijk Hof overigens recentelijk nog volgend standpunt ingenomen m.b.t. de beroepstermijn in een administratieve procedure (arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011):

(...)

Volgens het Grondwettelijk Hof is een aanplakking of opneming in het vergunningenregister dan ook een geschikte vorm van bekendmaking om de belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van een beslissing.

Van enige schending van het gelijkheidsbeginsel door artikel 4.8.16, §2 VCRO kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoekende partijen werden door de aanplakking daarentegen op een geschikte wijze in kennis gesteld van de verleende stedenbouwkundige vergunning en de bijgaande beroepsmogelijkheden, doch hebben evenwel nagelaten om hierop tijdig een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen in te dienen.

Het verzoekschrift van verzoekende partijen kan om deze redenen dan ook niet anders dan onontvankelijk wegens laattijdigheid worden verklaard.

...

3.

Ook de tussenkomende partijen werpen een exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het beroep op:

“ ...

Artikel 4.8.16, §2 VCRO bepaalt :

(...)

De vervaltermijn van 30 dagen startte voor de vergunning van tussenkomende partijen derhalve op 31 januari 2011 om te eindigen op 1 maart 2011. De laatste nuttige dag om een beroep in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen was derhalve 1 maart 2011.

Tussenkomende partijen hebben verdere inlichtingen kunnen bekomen bij Uw Raad. Het verzoekschrift tot nietigverklaring draagt de datum 28 februari 2011. De poststempel van de omslag van het verzoekschrift draagt echter de datum 8 maart 2011.

Het beroep tot nietigverklaring bij Uw Raad is derhalve manifest laattijdig.

...

Onder rubriek V.3 in het verzoekschrift beweren verzoekers dat de beroepstermijn niet is aangevangen omdat in het aanplakkingsformulier geen beroepstermijn is vermeld. Dit zou volgens verzoekers een schending uitmaken van artikel 35 van het Decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van het bestuur. Deze bepaling luidt als volgt :

(...)

Artikel 4.7.23, § 4, lid 1 VCRO bepaalt :

(...)

Er wordt dus niet bepaald dat in het aanplakkingsformulier moet vermeld worden welke de termijn is om beroep in te dienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er is tussenkomende partijen ook geen dergelijke bepaling bekend in de vorm van een besluit van de Vlaamse regering. Er bestaat met andere woorden geen wettelijke bepaling die verplicht de beroepstermijn te vermelden.

De verwijzing naar artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004 en het arrest van de Raad van State nr. 198.446 van 3 december 2009 zijn voor onderhavige zaak niet dienend.

Artikel 35 voormeld betreft immers het betekenen van individuele bestuurshandelingen.

De toepassing van deze bepaling in het arrest nr. 198.446 van 3 december 2009 gaat evenzeer over het betekenen van een individuele bestuurshandeling, zoals duidelijk blijkt uit de beoordeling in het arrest :

12. Het administratief beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen dient, conform artikel 26 van het milieuvergunningsdecreet en artikel 54 van Vlarem I, binnen de tien kalenderdagen na de dag van verzending of afgifte van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing, ingediend te worden bij de deputatie.

Te dezen staat vast dat de beslissing van 5 mei 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] aan de verzoekende partij werd betekend met een aangetekend schrijven van 21 mei 2008 en dat het door de verzoekende partij met een aangetekend schrijven van 20 juni 2008 ingestelde administratief beroep buiten de voorgeschreven beroepstermijn werd ingediend.

13. Artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004 luidt als volgt :

"Een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking, die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, wordt slechts geldig ter kennis gebracht als tevens de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van het beroep worden vermeld. Bij ontstentenis daarvan neemt de termijn voor het indienen van het beroep geen aanvang".

Op grond van dit artikel 35 moeten de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van het beroep worden vermeld.

Onder modaliteiten moet ook worden verstaan de termijn voor het instellen van het beroep.

Te dezen werd noch in de beslissing zelf, noch in de kennisgevingsbrief van deze beslissing deze termijn vermeld.

De ontstentenis van dit vermelden heeft als gevolg dat de termijn voor het indienen van het administratief beroep nooit is aangevangen, wat te dezen betekent dat de eerste verwerende partij het beroep om die reden niet onontvankelijk mocht hebben verklaard.

*Vanuit artikel 35 voormeld of vanuit het geciteerd arrest kan echter allerm minst afgeleid worden dat in een **aanplakkingsformulier** van een stedenbouwkundige vergunning de beroepstermijn moet vermeld worden.*

Een aanplakkingsformulier is geen kennisgeving van een individuele bestuurshandeling aan een betrokkene, maar een mededeling dat een vergunning is verleend.

Artikel 35 voormeld is slechts van toepassing voor bestuurlijke beslissingen die moeten betekend worden aan een betrokkene.

Een vergunningsbeslissing is weliswaar een individuele bestuurlijke beslissing, maar is geen beslissing die moet betekend worden aan derden. Er bestaat geen enkele verplichting om een vergunningsbeslissing te betekenen aan derden. Artikel 35 voormeld kan derhalve niet van toepassing zijn op de betekening van vergunningsbeslissingen aan derden.

Artikel 35 decreet 26 maart 2004 is dus niet van toepassing.

Bovendien. Uiteraard kan de ene decretale bepaling de andere niet schenden. Het VCRO kan artikel 35 voormeld niet schenden, hoogstens beschouwd worden als een lex specialis.

Maar. In feite is er in het VCRO een stuk verder gegaan dan artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004. Het decreet van 26 maart 2004 legt immers slechts verplichtingen op voor zover een beslissing individueel moet ter kennis gebracht worden aan een betrokkene. Is dat het geval dat moet de beroepsmogelijkheid en beroepstermijn worden vermeld.

Aan derden moet een vergunningsbeslissing niet ter kennis gebracht worden.

Niettemin wordt in het VCRO bepaald dat er een mededeling moet komen dat de vergunning is verleend. En dat moet gebeuren door een aanplakking.

...

Verzoekers stellen dat artikel 4.8.16, § 2 VCRO het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel

zou schenden. Het onderscheid tussen personen die in kennis moeten gesteld worden van een vergunningsbeslissing en personen die het zouden moeten stellen met een aanplakking, zou discriminerend zijn.

*Verzoekers verzoeken om, **voor zover als nodig**, een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.*

*Artikel 26, § 2, 1° en 2° van de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof bepaalt :
(...)*

Er is dus geen verplichting om een prejudiciële vraag te stellen bij de onontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring. Tussenkomen de partijen zullen hieronder aantonen dat de vordering tot nietigverklaring van verzoekers onontvankelijk is omwille van het feit dat verzoekers niet aantonen dat zij een belanghebbende zijn in de zin van artikel 4.8.16, § 1, 3° en omwille van het feit dat de naam en het adres van de verweerder niet worden vermeld.

Er is evenmin een verplichting om een prejudiciële vraag te stellen wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan over een vraag of beroep met een identiek onderwerp. Tussenkomen de partijen zullen ter zake hieronder verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011. Minstens kan uit dit arrest worden afgeleid dat het feit dat derden enkel op de hoogte worden gebracht van het feit dat een vergunning is verleend klaarblijkelijk geen schending uitmaakt van het Grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. Ook om die reden is het stellen van een prejudiciële vraag niet verplicht.

*...
Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011.*

De verzoekende partij hadden in deze zaak onder meer aangevoerd :

De verzoekende partijen zetten vervolgens uiteen dat ongeacht het feit of er sprake is van een achteruitgang, wat volgens hen het geval is, er in ieder geval een discriminatie is. Zij wijzen erop dat de bestreden bepalingen enkel voorzien in een kennisgeving aan de aanvrager en aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, die over dertig dagen beschikken om een beroep in te stellen, terwijl andere personen niet over een identieke termijn van dertig dagen beschikken. Dat zou, volgens hen, enkel het geval zijn indien ze op de dag van de aanplakking er effectief kennis van krijgen.

*Het Grondwettelijk Hof overweegt (eigen vetdruk):
(...)*

Het moge dus duidelijk zijn dat het Grondwettelijk Hof het feit dat derden geen afschrift ontvangen van de vergunningsbeslissing (met vermelding van beroepsmogelijkheid en –termijn) niet discriminerend acht.

*Het moge dus evenzeer duidelijk zijn dat het feit dat verzoekers geen afschrift ontvingen van de vergunningsbeslissing (met vermelding van beroepsmogelijkheid en –termijn) klaarblijkelijk het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel niet schendt.
...”*

4.

De verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota als volgt:

“ ...

Verwerende partij en tussenkomen de partijen werpen op dat de beroepstermijn werd

overschreden en het verzoekschrift wegens laattijdigheid, onontvankelijk dient te worden verklaard.

Echter, de aanplakking van de beslissing van de verwerende partij gebeurde niet correct. Er werd hierin niet vermeld welke de termijn was om een beroep in te stellen bij uw Raad (...). Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een beroep geen aanvang heeft genomen en dit naar analogie met de rechtspraak van de Raad van State over artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur. deze bepaling stelt dat:

(...)

Op grond hiervan dienen de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van het beroep te worden vermeld. Onder modaliteiten verstaat de Raad van State ook de termijn voor het instellen van het beroep. Deze termijn werd in de bekendmaking niet vermeld. De Raad van State heeft aangegeven dat dit inhoudt dat de termijn voor het indienen van het administratief beroep nooit is aangevangen (...).

...”

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.16, §2, 1° VCRO bepaalt dat, wat vergunningsbeslissingen betreft, de beroepstermijn van dertig dagen ingaat ofwel de dag na die van de betekening, als een betekening vereist is, ofwel de dag na die van de aanplakking in alle andere gevallen.

Het startpunt van de beroepstermijn van dertig dagen in artikel 4.8.16, §2, 1° VCRO hangt af van de wijze van kennisgeving - betekening dan wel aanplakking - van de beslissing in laatste administratieve aanleg van de deputatie. Artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO verplicht de deputatie om haar beslissing te betekenen aan de indiener van het beroep, de aanvrager en, voor zover zij niet zelf de indiener van het beroep zijn, het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

De verzoekende partijen zijn niet de indieners van het beroep bij de verwerende partij. Zij mochten dan ook niet op een individuele aanzegging rekenen en waren op de aanplakking als wijze van bekendmaking van de bestreden beslissing aangewezen.

Het dossier bevat een door de gemeentesecretaris van de gemeente [REDACTED] op 14 maart 2011 ondertekend ‘attest van aanplakking’. De gemeentesecretaris attesteert dat de ‘bekendmaking’ van de door de bestreden beslissing afgegeven stedenbouwkundige vergunning werd aangeplakt op de plaats waarop de aanvraag betrekking heeft en dat die bekendmaking gedurende een periode van dertig dagen, te beginnen vanaf 30 januari 2011, onafgebroken werd aangeplakt.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat dit attest van aanplakking louter op een ‘verklaring van eer’ van de verzoekende partijen als aanvragers van de vergunning steunt. De verwerende partij heeft met een aangetekende brief van 24 januari 2011 de bestreden beslissing aan de tussenkomende partijen ter kennis gebracht en hen daarbij verzocht om de vergunning door middel van aanplakking van het bijgevoegde model van bekendmaking op de bouwplaats bekend te maken. Volgens het ook bijgevoegde model ‘mededeling startdatum van aanplakking’ moesten de tussenkomende partijen de eerste datum van de aanplakking van de bekendmaking aan de gemeente [REDACTED] meedelen. De teruggestuurde mededeling van de startdatum bevat een door de eerste tussenkomende partij ondertekende ‘verklaring op eer’ dat de bekendmaking gedurende een onafgebroken periode van dertig kalenderdagen vanaf 30 januari 2011 aangeplakt blijft.

Het 'attest van aanplakking' berust louter op die 'verklaring van eer' dat de bestreden beslissing door aanplakking is bekendgemaakt. Uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt dat de aanplakking op de bouwplaats werd gecontroleerd.

Bij ontstentenis van een rechtsgeldig bewijs van aanplakking wordt er tot de tijdigheid van het beroep besloten.

De excepties zijn ongegrond.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partijen betreft

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkomende partijen werpen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

*"...
Verzoekers tonen niet aan dat zij een belanghebbende zijn in de zin van artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 3°. Ze beperken zich tot de vermelding op pagina 1 van het verzoekschrift : "Verzoekende partijen zijn nabuur van verwerende partij". Met verwerende partij bedoelen verzoekers echter blijbaar tussenkomende partijen.*

Het louter buur zijn verleend niet het rechtens vereiste belang om een beroep in te dienen bij Uw Raad.

Tussenkomende partijen wensen daaromtrent naar de vaste rechtspraak van Uw Raad te verwijzen, bv. nr. S/2011/0064 van 14 juni 2011 :

*(...
Verzoekers geven geen enkele omschrijving van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die zijn zouden kunnen ondervinden door de bestreden beslissing.
..."*

2.

In antwoord op de exceptie geven de verzoekende partijen een samenvatting van de bezwaren uit het door de eerste verzoekende partij ingediende bezwaarschrift. Daaruit blijken volgens hen afdoende de hinder en nadelen die de bestreden beslissing hen berokkent.

Beoordeling door de Raad

In overeenstemming met artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO is het vereist dat de verzoekende partijen, om als belanghebbenden bij de Raad beroep te kunnen instellen, aantonen of aannemelijk maken dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing kunnen ondervinden.

Het bestaan van hinder of nadelen en het oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond. Het volstaat dat de verzoekende partijen de aard van de gevreesde hinder of nadelen afdoende concreet omschrijven, en dat zij aannemelijk maken dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks oorzakelijk verband tussen die hinder of nadelen en de uitvoering van de bestreden beslissing kan bestaan.

Het toen geldende artikel 4.8.16, §3 VCRO bepaalt niet dat het verzoekschrift een uiteenzetting van het belang moet bevatten. Anders dan de tussenkomende partijen voorhouden, leidt het

ontbreken van een verantwoording van het belang in het verzoekschrift niet tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging.

De in de wederantwoordnota ter weerlegging van de exceptie gegeven repliek maakt afdoende aannemelijk dat de verzoekende partijen hinder en nadelen als gevolg van de bestreden beslissing kunnen ondervinden.

De exceptie is ongegrond.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 2° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkomende partijen voeren aan dat het verzoekschrift hen ten onrechte als de verwerende partij aanduidt en leiden daaruit af dat het beroep onontvankelijk is.

2.

De verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota dat zij de foute vermelding in het verzoekschrift met een aangetekende brief van 30 maart 2011 hebben geregulariseerd.

Beoordeling door de Raad

Zoals de verzoekende partijen terecht opmerken, hebben zij de onjuiste aanduiding van de verwerende partij in het verzoekschrift op vraag van de Raad geregulariseerd. De vermelding van de naam en het adres van de verwerende partij is ook niet op sanctie van niet-ontvankelijkheid voorgeschreven. De tussenkomende partijen kunnen niet in ernst beweren dat de foute aanduiding van de verwerende partij in het verzoekschrift hen heeft misleid.

De exceptie is ongegrond.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.1.

De verzoekende partijen voeren een enig middel aan dat uit twee onderdelen bestaat.

Het eerste onderdeel wordt als ‘specifiek bezwaar’ van de tweede verzoekende partij naar voren geschoven en is aan de schending van de substantiële pleegvorm van het openbaar onderzoek ontleend:

“ ...

1.

De naleving van de vereisten van openbaar onderzoek is een substantiële pleegvorm nu het openbaar onderzoek tot doel heeft diegenen die bezwaar zouden hebben tegen een aanvraag tot bouwvergunning de mogelijkheid te bieden hun bezwaren en opmerkingen in te dienen en de bevoegde overheden de nodige inlichtingen en gegevens te verstrekken opdat zij met kennis van zaken zouden kunnen oordelen.

Artikel 7, 1ste lid van het Besluit van 5 mei 2000 schrijft voor dat “ de eigenaars van alle

aanpalende percelen” moeten worden aangeschreven en in kennis moeten worden gesteld van de aanvraag tot bouwvergunning.

Wanneer het gaat om mede-eigendom moet artikel 7, 1ste en 7,7^{de} van het Besluit van 5 mei 2000 zo worden begrepen dat alle mede-eigenaars moeten worden aangeschreven door het gemeentebestuur. Bij gebreke daaraan worden voornoemde wettelijke bepalingen overtreden.

2.

Tweede verzoekster (...) werd in het kader van het openbaar onderzoek niet in kennis gesteld van de aanvraag tot bouwvergunning. Het gemeentebestuur [REDACTED] heeft nagelaten tweede verzoekster aan te schrijven. Uitsluitend eerste verzoeker werd bij aangetekende brief van 22 juni 2010 aangeschreven.

De regelgeving inzake het openbaar onderzoek werd dienvolgens geschonden en dit is een substantiële pleegvorm.

3.

Ter ondersteuning verwijst tweede verzoekster hiervoor naar het arrest nr. 194.259 van 16 juni 2009 (...) van de Raad van State. De Raad van State overweegt:
(...)

Aangezien volgens de beslissing van de Bestendige Deputatie blijkbaar thans een bouwvergunning werd verleend zonder dat het openbaar onderzoek ten aanzien van tweede verzoekster is gehouden overeenkomstig artikel 7 van het Besluit van 5 mei 2000 is het dienvolgens door volledige onwettigheid aangetast en moet de bouwvergunning moet worden vernietigd.

...”

1.2.

In een tweede onderdeel, getiteld ‘inhoudelijke bezwaren’, verwijzen de verzoekende partijen zonder meer naar het bezwaarschrift dat de eerste verzoekende partij heeft ingediend, bestaande uit een bouwtechnische nota en foto's.

2.

De verwerende partij voert ter weerlegging van het middel het volgende aan:

“ ...

In ondergeschikte orde (...) wenst verwerende partij volledigheidshalve toch nog op te merken dat verzoekende partijen geen enkel belang hebben bij het inroepen van de beweerde schending van de regelgeving inzake het openbaar onderzoek.

Volgens verzoekende partijen zou alzo in casu de regel, dat iedere mede-eigenaar van een aanpalend perceel n.a.v. het te organiseren openbaar onderzoek dient te worden aangeschreven, ten onrechte niet zijn nageleefd.

Volgens verzoekende partijen zou mevrouw [REDACTED] immers niet persoonlijk zijn verwittigd van dit openbaar onderzoek, doch enkel haar echtgenoot, de [REDACTED]

Deze argumentatie kan evenwel niet worden bijgetreden.

Uit het bijgevoegde administratief dossier blijkt immers vooreerst dat op 22 juni 2010 wel degelijk een aangetekende brief naar mevrouw [REDACTED] werd verzonden (...).

Daarenboven kan mevrouw ■■■ zich hoe dan ook niet op deze beweerde schending steunen, nu zij haar rechten in het openbaar onderzoek zonder enig probleem heeft kunnen uitoefenen.

Zo werd het door de ■■■ ingediende bezwaarschrift immers mee ondertekend door ■■■, werd dit bezwaarschrift tevens in 'wij'-vorm geschreven ('ons') en werd ook in de voetnoot bij de adres- en naamgegevens mevrouw ■■■ vermeld (...).

De rechten van verdediging van mevrouw ■■■ werden in casu dan ook geenszins gefnuikt, integendeel zelfs: mevrouw ■■■ heeft haar rechten zonder enig probleem kunnen uitoefenen.

■■■ mist bij dit middel dan ook ieder belang, zodat dit middel dan ook geenszins kan worden aangenomen, doch onontvankelijk dient verklaard te worden.

In deze zin kan overigens verwezen worden naar het arrest van 29 oktober 2009 van de Raad van State (nr. 197.538), waarin het volgende werd gesteld:

(...)

Het door verzoekende partijen opgeworpen middel dient derhalve als onontvankelijk te worden afgewezen.

...”

3.1.

Op het eerste onderdeel van het enig middel antwoorden de tussenkomende partijen als volgt:

“ ...

Verzoekers beweren dat tweede verzoekster niet werd uitgenodigd tot het openbaar onderzoek. In de antwoordnota verwijst verweerder echter naar de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat dit wel degelijk is gebeurd.

Het middel mist dus feitelijke grondslag.

Ondergeschied.

Er moet opgemerkt worden dat verzoekers niet in het minst zijn benadeeld door de formele fout. De individuele aanzegging van het openbaar onderzoek heeft tot doel elke eigenaar en mede-eigenaar op de hoogte te brengen van het openbaar onderzoek. Dit doel is in elk geval bereikt, **nu beide verzoekers een gezamenlijk bezwaarschrift hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek.** Beide verzoekers hebben dit bezwaarschrift ondertekend. Dus is zeker dat beide verzoekers kennis hadden van het openbaar onderzoek, en is zeker dat het doel van de individuele aanzegging is bereikt. **Verzoekers hebben dus geen belang om daaromtrent een schending aan te voeren.** Dit is althans de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Omdat verzoekers twijfel hebben doen ontstaan hebben tussenkomende partijen navraag gedaan. Er blijkt dat verzoekers – beide verzoekers wel te verstaan – een gezamenlijk bezwaarschrift (door hen beiden ondertekend – stuk 1 tussenkomende partijen) hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek georganiseerd door de gemeente. De versie van het bezwaarschrift die verzoekers voor Uw Raad voorleggen betreft een niet ondertekend exemplaar dat de valse indruk wekt dat slechts eerste eiser een bezwaarschrift zou hebben ingediend en niet beide echtgenoten. Verzoekers

proberen dus te misleiden.

In elk geval is een kennis van beide verzoekers van het hoe, waar en wanneer van het openbaar onderzoek bewezen en tevens bewezen dat verzoekers er nuttig gebruik hebben van gemaakt en niet in het minst geschaad zijn door het feit dat tweede eieres geen expliciete mededeling zou hebben ontvangen op haar eigen naam omtrent het openbaar onderzoek.

Verzoekers hebben aldus **niet het minste belang** om aan te voeren dat het openbaar onderzoek gebrekkig zou zijn georganiseerd. Tussenkomen partijen kunnen wat dit betreft verwijzen naar het arrest van de **Raad van State, nr. 173.990 van 14 augustus 2007** :

(...)

Met andere woorden : een vormgebrek in het openbaar onderzoek dat verzoekers niet heeft geschaad kan niet tot de nietigheid leiden van het vergunningsbesluit van tussenkomen partijen.

...

Voor alle duidelijkheid willen tussenkomen partijen tevens opmerken dat de beweerd onwettigheid sowieso niet is doorgesijpeld naar de beslissing van de Deputatie die de twee bezwaarschriften van de "buren" aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, zoals duidelijk blijkt uit het citaat van de beslissing van de Deputatie. (zie supra)

...

3.2.

De tussenkomen partijen bepleiten dat het tweede middelonderdeel onontvankelijk wordt verklaard omdat het, in strijd met artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO, geen omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop die regels of beginselen zouden zijn geschonden.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog:

"...

In casu kan geenszins betwist worden dat de inhoudelijke bezwaren uit het bezwaarschrift (stuk 4) deel uitmaken van verzoekschrift.

De bezwaren die hierin geformuleerd werden, waren de volgende:

- *Er zal een stoornis van nabuurschap en genotsderving en bezonning ontstaan door de hoogte van het nieuwe gebouw;*
- *De verbouwing zal voor een zeer groot gedeelte het daglicht ontnemen van eisers, wat de levenskwaliteit van eisers aanzienlijk zal verlagen en hun huis sterk in waarde zal doen dalen (zie zonnestudie p.3, stuk 4);*
- *Het architecturale en volumetrisch evenwicht wordt totaal verstoord met onaantvaardbare daling van woon- en leefkwaliteit tot gevolg bij de eisers ingevolge quasi verdubbeling van de bouwdiepte;*
- *De woning krijgt door de uitbreiding een volumetoename van 45%;*
- *Het evenwicht aan de achterzijde van de woningen zal totaal verloren gaan;*
- *Er zal een zeer grote daling zijn van hun woon-, gebruiks- en leefcomfort;*
- *Eisers zouden elke kwaliteit van de buitenruimte als zonneterras verliezen;*
- *Het licht zal ook overdag moeten branden binnen hun woning om voldoende klaarheid voor normale activiteiten tot stand te brengen (...);*
- *Het uitzicht over het groen zal volledig weggenomen worden, met een onmiddellijke*

- daling van de waarde van het groen tot gevolg;*
– *De nieuwe dakkapel overschrijdt het aanvaardbare.*

Hieruit blijkt ook duidelijke dat er sprake is van een schending van art. 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening betreffende de goede ruimtelijke ordening. Dit artikel bepaalt:

(...)

Het college van burgemeester en schepenen van [REDACTED] heeft in haar weigering van 16 augustus 2010 (stuk 4) bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening eveneens aangegeven dat:

(...)

Het is dan ook kennelijk onredelijk om in voormelde omstandigheden een stedenbouwkundige vergunning af te leveren.

Nergens in de buurt van verzoekende partijen is er ook maar enige sprake van een gelijkaardige bouwdiepte of hoogte zoals deze door het nieuwe project wordt vooropgesteld. Het besluit van de Deputatie van Vlaams-Brabant d.d. 6 januari 2011 schendt dan ook manifest artikel 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (goede ruimtelijke ordening) en de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen verwijzen voor het overige naar hun verzoekschrift tot vernietiging.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 7, §1, eerste lid van het toen geldende besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen luidt als volgt:

“ ...

Indien de aanvraag betrekking heeft op een perceel met een kadastraal nummer, dan worden de eigenaars van alle aanpalende percelen voor de aanvang van het openbaar onderzoek door het gemeentebestuur bij een ter post aangetekende brief of bij een individueel bericht tegen ontvangstbewijs in kennis gesteld van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsaanvraag. De aanvrager betaalt de kosten van de aangetekende zendingen.

...”

De formaliteit van het openbaar onderzoek is een substantiële vormvereiste. Een eventuele onregelmatigheid in de bekendmaking van een openbaar onderzoek leidt niet automatisch tot de vernietiging van een erop volgende stedenbouwkundige vergunning. Wie de vernietiging vordert, moet aantonen dat zijn belangen werden geschaad, met andere woorden dat het aangeklaagde gebrek hem heeft verhinderd om nuttig en met kennis van zaken een bezwaarschrift in te dienen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bezwaarschrift van 24 juni 2010, dat wil zeggen de datum van aanvang van het openbaar onderzoek, niet alleen door de eerste, maar ook door de tweede verzoekende partij, die op hetzelfde adres woonachtig is, werd ondertekend. De repliek op dat punt van de verwerende partij en de tussenkomen partijen is correct. De verzoekende partijen betwisten dat niet in hun wederantwoordnota en bewaren daarover het stilzwijgen.

Daaruit blijkt dat ook de tweede verzoekende partij tijdig een bezwaarschrift heeft ingediend. Nu het openbaar onderzoek nog tot en met 23 juli 2010 liep, had zij bovendien de tijd om dat bezwaarschrift nog aan te vullen. De tweede verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het eerste middelonderdeel omdat haar recht op inspraak in elk geval niet werd geschaad.

2.

Het tweede middelonderdeel bestaat uit een loutere verwijzing naar het bezwaarschrift van 19 juli 2010 dat alleen de eerste verzoekende partij heeft ingediend, zonder opgave van een regel die of beginsel dat zou zijn geschonden en van een uiteenzetting hoe de bestreden beslissing aan die regel of dat beginsel zou tekortkomen. De in het bezwaarschrift uitgedrukte bezwaren maken volgens de verzoekende partijen door de verwijzing integraal deel uit van het verzoekschrift.

Die bezwaren kunnen enkel maar worden begrepen als een argumentatie waarom de aanvraag volgens de verzoekende partijen onverenigbaar met de goede ruimtelijke ordening is. In hun wederantwoordnota bevestigen de verzoekende partijen dat overigens waar zij de verwerende partij verwijten de goede ruimtelijke ordening in strijd met de artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO te hebben beoordeeld.

Waar het de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft, beschikt de Raad maar over een marginaal toezicht. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van het bevoegde bestuur stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheids-toezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de hem wettelijk toekomende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

In het bezwaarschrift wordt er bezwaar geuit tegen de toename van de bouwdiepte en de daarmee gepaard gaande volumetoename die 'gevoelsmatig' het aanvaardbare overschrijdt, het verlies aan architecturaal evenwicht dat aan de achterzijde van de woningen 'jammer genoeg' telooft, en de aantasting van de gevoelsrealiteit en leefbaarheid die uit een niet nader gepreciseerde en niet te verifiëren zonnestudie wordt afgeleid. Er wordt gesteld dat de volumetoename leidt tot een aanzienlijk verlies van toetredend daglicht in de woning, dat door de geplande scheidingsmuur het zonneterras aan kwaliteit inboet en het uitzicht op het nabije groen wordt ontnomen, dat door de daling van de leef- en woonkwaliteit de woning een financiële minwaarde ondergaat en dat de afmetingen van de nieuwe dakkapel de grenzen van het aanvaardbare overschrijden.

Het blijkt dat het bezwaarschrift enkel argumenten bevat die nergens de opportuniteitskritiek overstijgen. Door louter naar het bezwaarschrift te verwijzen, geven de verzoekende partijen hun appreciatie weer van de toets van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening. Dat volstaat niet om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de verwerende partij de goede ruimtelijke ordening op basis van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Dat geldt des te meer, daar de bestreden beslissing een expliciete motivering bevat waarom het bezwaarschrift niet wordt bijgetreden. De verzoekende partijen laten die motieven onbesproken en onbetwist. Louter naar het bezwaarschrift verwijzen om te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, zonder een poging te ondernemen de motieven van de bestreden beslissing concreet te kritiseren en te weerleggen, is niet van aard om de onwettigheid of onjuistheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

